

شش. همراهی و یاری امام و پذیرش مردمی، به دو شرط اساسی وابسته است:

(الف) شناخت امام هم به صورت معرفت شخص امام و هم معرفت نسبت به شخصیت و مقام و منزلت او در جهان هستی و نزد خدا؛
 (ب) بیعت با امام و زمینه سازی برای حضور ایشان، یعنی تعهد به این که اورا یاری کنند، اوامر را ناجام دهند و برای هرگونه فدایکاری در راه امام و امور آماده باشند.

نگاهی گذاز به تاریخ صدر اسلام به روشنی نقش مردم را در برقراری رهبری جامعه توسط امام، نشان می‌دهد. عده زیادی از مردم مدینه، با آگاهی از دین اسلام، به آن گرویدند. سپس گروهی از آنان در مراسم حج شرکت کرده و در «عقبه منی» با پیامبر بیعت کرده و مراتب یاری خود را از پیامبر و فدایکاری در راه او اعلام کردند. پس از آنکه آمادگی شهر مدینه را برای حضور پیامبر، به ایشان، خبر دادند، مردم مدینه با شنیدن خبر هجرت ایشان، خود را برای استقبال از آن بزرگوار آماده نمودند. با رحلت پیامبر و کوتاهی مردم، رهبری حکومت از امام علی علیه السلام گرفته شد و ایشان، ۲۵ سال خانه نشین شدند.

امام حسن علیه السلام نیز مجبور به صلح با معاویه شد و امام حسین علیه السلام در کربلا همراه یاران باوفایش به شهادت رسید. سایر امامان بزرگوار علیهم السلام نیز تحت شدیدترین فشارهای حکومت ظالم و فاسد بنی امية و بنی عباس قرار گرفتند تا در نهایت، غیبت آخرين حجت الهی اتفاق افتاد و امام مهدی علیه السلام از دیده‌ها پنهان شد. اکنون که با جایگاه مردم در برقراری حکومت آشنا شدیم، مناسب است با دقت بیشتری به

فرازهایی از دعای «عهد» توجه کنیم:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَجِدُ لَهُ فِي صَبَّاحَةِ يَوْمٍ هَذَا وَمَا عِشْتُ مِنْ أَيَّامٍ عَهْدًا وَعَهْدًا وَبَيْعًا لَهُ فِي عُنْتَقَيْ لَا أَحُولُ عَنْهَا وَلَا أَزُولُ أَبَدًا؛ خداوند! من در صبح امروز و تا زمانی که زنده‌ام، عهد و پیمان خود را با امام خویش تجدید می‌کنم، و بیعت او را به گردن می‌گیرم و هیچ گاه آن را از نظر دور نمی‌دارم و از یاد نمی‌برم».

* در مفاتیح الجنان از امام صادق علیه السلام نقل شده است که هر کس آن را جهل صبح بخواند از یاران قائم علیهم السلام خواهد بود.

این بیعت لوازمی دارد که با انجام آنها، بیعت، معنا و مفهوم پیدامی کند:

«اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي مِنْ أَنْصَارِهِ وَأَعْوَانِهِ وَالذَّائِنَ عَنْهُ وَالْمُسَارِعِينَ إِلَيْهِ فِي قَضَاءِ حَوَائِجهِ وَالْمُحَامِيْنَ عَنْهُ وَالسَّابِقِينَ إِلَى إِرَادَتِهِ وَالْمُسْتَشَهِدِينَ بِيَنَّ يَدِيهِ؛ خداوند! مرا از یاوران و مدافیین او و کسانی که سعی در انجام مقاصد او دارند و نیز از پشتیبان‌های وی و کسانی که در انجام اراده حضرتش سبقت گرفته‌اند و آنان که در رکابش شهید می‌شوند قرار ده.

با دقت در این فراز، بالوازم بیعت واقعی آشنا می‌شویم:

۱. یاری امام در تحقق اهدافش؛
۲. دفاع از او و حریم و حرمتش؛
۳. سرعت داشتن در برآوردن خواسته‌هایش؛
۴. سبقت گرفتن از دیگران در امثال خواسته‌اش؛
۵. آمادگی هرگونه فدایکاری تا مقام جانشانی و نثار خون در برآورش.

روز نهم ربيع الاول که سالروز امامت حضرت مهدی علیه السلام است، این نوید را دارد که آخرین حجت الهی و مصلح عالم بشریت، به مقام امامت رسیده است؛ و اگر ما آماده پذیرش و یاری امام باشیم، پرچم عدل الهی ایشان به اهتزاز در خواهد آمد و با ظهور آن بزرگوار، حکومت در اختیار صاحبی قرار گرفته و دوران سبز زندگی انسانی برای عموم انسان‌ها تحقق می‌یابد.

▪ ۰۲۱۸۶۰۳۴۲۹۷ ▪ ۰۲۱۸۶۰۳۵۸۶۳
 ▪ ۳۰۰۱۳۶۶ ▪ ۰۲۱۸۶۰۳۵۸۶۱

تهران، خیابان ولی‌عصر، بلوار طالقانی
میدان فلسطین، ساختمان ستاد اقامه نماز

mahdaviat.ir
info@mahdaviat.ir

دانشگاه مهدویت

بیعت باما موعود

روز نهم ربيع الاول،
سالروز آغاز امامت منجی عالم بشریت

بیوگرافی حضرت سید روح‌الله خمینی (ره)

(به خاطر آورید) هنگامی که خداوند، ابراهیم علیه السلام را با وسائل گونگونی آزمود و او به خوبی از عهده این آزمایش ها برآمد، خداوند به او فرمود: من تو را امام و پیشوای مردم قرار دادم. ابراهیم علیه السلام عرض کرد: از دودمان من (نیز امامانی قرار بده). خداوند فرمود: پیمان من، به ستمکاران نمی رسد (و تنها آن دسته از فرزندان تو که پاک و معصوم باشند، شایسته این مقامند)». (بقره (۲)، ۱۲۴)

پنج. مقام نبوت و رسالت، مقام ابلاغ وحی و معرفی راه سعادت است. انبیا و رسولان الهی فقط وظیفه داشتن تامسیر بندگی را در قالب دین، برای مردم تبیین کنند؛ خواه مردم آن را پیذیرند و به کار بینند، و یار دکنند و به مخالفت پردازند: «قُلْ أَطِيعُ اللَّهَ وَ أَطِيعُ الرَّسُولَ فَإِنَّمَا عَلَيْهِ مَا حُمِّلَ وَ عَلَيْكُمْ مَا حُمِّلْتُمْ وَ إِنْ تُطِعُوهُ تَهْتَدُوا وَ مَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ؛ بگو: خدا را اطاعت کنید و از پیامبرش فرمان برد و اگر سریچی نمایید، پیامبر، مستول اعمال خویش است و شما مسئول اعمال خود! اما اگر از اواطاعت کنید، هدایت خواهد شد؛ و بر پیامبر، چیزی جز رساندن آشکار (پیام الهی) نیست». (نور، ۵۹)

اما مقام امامت، مقام رهبری و راهبری و اجرای دین در زندگی مردم است؛ و این، زمانی امکان دارد که مردم، امامت و رهبری امام را بخواهند و با پذیرش حاکمیت و سرپرستی او، راه را برای برقارای امامت حجت آسمانی هموار کنند. بنابراین، مردم در بعثت انبیا و ارسال رسولان و ابلاغ وحی، نقشی ندارند، یعنی شرط آمدن پیامبر و بیان پیام الهی، خواست و پذیرش مردم نیست؛ ولی برای تحقق رهبری حجت خدا و امامت در جامعه. که بخشی از وظایف امام است. مردم، نقش تبیین کننده دارند؛ یعنی اگر مردم نخواهند، امام نمی تواند در جامعه نقش حکومتی خود را ایفا کند.

آن وظیفه داشتن علاوه بر معرفی راه و هدف، آن را برای مردم، به روشنی تبیین و تفسیر کنند: «كَمَا أَرْسَلْنَا فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْهُمْ يَأْتِيُهُمْ كُمْ أَيَّاتٍ نَا وَ يُرِيكُمْ وَ يُعَلِّمُكُمُ الْكِتَابَ وَ الْحِكْمَةَ وَ يُعَلِّمُكُمْ مَا لَمْ تَكُنُوا تَعْلَمُونَ؛ همان گونه (که با تغییر قبله، نعمت خود را برشما کامل کردیم) رسولی از خودتان در میان شما فرستادیم؛ تا آیات ما را بر شما بخواند و شما را پاک کند و به شما، کتاب و حکمت بیاموزد و آنچه رانمی دانستید، به شما یاد دهد». (بقره (۲)، ۱۵۱)

و به آنان بگویند که سرانجام خوش و نیک فقط در سایه اطاعت از خدا و رسول، امکان دارد: «وَ مَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَ رَسُولَهُ يُدْخَلُهُ جَنَّاتٍ تَّجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَ مَنْ يَتَّقِيَ لَهُ يُعَذَّبُهُ عَذَابًا أَلِيمًا». (فتح (۴۸)، ۱۷)

سه. آخرین پیام آور آسمانی، حضرت محمد صلوات الله عليه وآله وسلام از طرف خداوند، مبعوث به رسالت شد: «مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّنْ رِجَالِكُمْ وَ لِكُنْ رَسُولَ اللَّهِ وَ خَاتَمَ الْبَيِّنَاتِ وَ كَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا» (احزاب (۳۳)، ۴۰) و خداوند با وقار آن را نازل کرد تا راهنمای همه مردم جهان باشد: «تَبَارَكَ اللَّهُ الَّذِي نَزَّ اللُّفْقَانَ عَلَى عَبْدِهِ لِيُكُونَ لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا». (فرقان (۲۵)، ۱)

و آن را معجزه جاوید او قرار داد: «لَا يَأْتِيهِ الْبَاطِلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَ لَا مِنْ خَلْفِهِ تَنْزِيلٌ مِّنْ حَكِيمٍ». (فصلت (۴۱)، ۴۲)

چهار. از تعاییر قرآنی استفاده می شود عهد امامت، غیر از مقام نبوت و بالاتر از آن بوده و به برخی از انبیا عنایت شده است: «وَإِذَا ابْتَلَى إِبْرَاهِيمَ رَبُّهُ بِكَلَمَاتٍ فَأَتَنَهَّى قَالَ إِنِّي جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا فَأَقَالَ وَمِنْ ذُرْيَتِي قَالَ لَيْتَنِي عَهَدَى الظَّالِمِينَ؛

روز نهم ربیع الاول، سالروز شروع امامت منجی عالم بشریت، موعود انبیا، پیان بخش طومار حاکمیت طاغوت و برقرار کننده حکومت عدل الهی در سرتاسر زمین است. از این رو مناسب است که در این زمینه، چند کلمه‌ای با هم به گفتگو بنشینیم.

یک. خداوند برای انسان، هدفی متعالی و بلندمرتبه در نظر گرفته است. رسیدن به این هدف والا.که همان مقام قرب الهی است. فقط در مسیر عبودیت و بندگی خدا امکان پذیر است:

«يَا أَيُّهَا التَّفَّصُ الْمُظْمَنَةُ * ارْجِعِي إِلَى رَبِّكَ رَاضِيَةً مَرْضِيَةً * فَادْخُلِي فِي عَبَادِي * وَادْخُلِي جَنَّتِي». (فجر (۲۷)، ۲۷-۳۰)

دو. انسان برای رسیدن به این مقام بلند و هدف برتر، نیازمند راهنمایی و راهبری حجت های الهی است. از این رو، خداوند، پیشوایان آسمانی را برای دستگیری مردم در این مسیر فرستاد تا هم هدف را به آنان یادآور شوند و هم راه را در قالب شریعت و دین برای آنان معرفی و تبیین کنند. پیامبران؛ هدف را برای مردم بیان کردند:

«وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ أَغْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَبَبُوا الطَّاغُوتَ؛ مادر هر امتی، رسولی برانگیختیم که خدای یکتا را پرستید و از طاغوت اجتناب کنید». (نحل (۱۶)، ۳۶)